

simenne jutlus walmis olleks. Need sannad, mis ma tahtsin räkida, ollid alati mo waimo sees likumas. Ma ostusin trummude peale ja hakkasin nenda: Paulus ütleb Roma ram. 8. peat. 28 salm. „Meie teame, et neile, kes Jummalat armastawad, feikasjad peowad heaks tullema.” Siis räkisin ma essite omma õnnetust otsast otsoni, mis nüüd mo usso läbbi mulle kassuks sanud ja siis veel ülleüldsi feikide kohta, mis kasso Jummala armastus sadab.

Ma näggin et funningale wessi filmi tulli ja wimaks mo sanno hästi tähhele pannes wessi mõda palset mahha joostis. Ni pea fui ma „amen” ollin üttelnud, hüdis ta: „Tulle trummude peált mahha! must üllikond keige warronduussega on sinno! — Et katsu mis sul taskus on?”

Jubba könne aeges olli mo melest, nago olleks teine tasfo raskem olnud. Pistsin käe tasfo, ja kes moistab mo immekspannemist ärraarwata, — fuld toos tulli wälja, laeni

täis fuld tukkatiid. Kunningas ütles: „Se on minno proua fingitus. Agga wata, kas sa teifest taskust ka middagit leiad?” Esmessest rõmust olles veel pool uimane, pistsin käe teise tasfo, — sealt tulli suur plakkat wälja, — se olli se firri, et ma piiskop ollen — funninga ennese käsiti ja pitsar ol.

„Agga fuida se woib olla, sedda ma posse enne ma peál kuulnud,” ütles wanna õppetaja, tööstis käed ja silmad taewa pole. Minno poeg piiskop! Esmiste liht õppetaja, siis soldat ja nüüd piiskop! Jah nüüd ma saan arru, mis se tähhendab, et sa piiskoppi prouaga piddid tullema! Agga omma wanna issa ei kutsunud sa mitte pulma — nago olleks sa ennest temmast häbbenenud, se ei olle õige!

„Kas ma siis ennese pulmi teädsin? ütles noor mees, „et kule, fuida se olli!”

Kui jo walmis piiskop ollin, tahtsin funningast allandlikult tånnada, agga funningas ei andnud aega, waid ütles: „Nüüd tulle kohhe lossi peale mo járrele; woid minno